

τα. Μέσα της παλαιούν με κάποια διαρκή ανομιαλία, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ συγκίνησις, ὁ πόνος, ἡ μέθη, ἡ μελαγχολία! Ἀρχίζει ἡ ἀνοιξις τῆς ζωῆς της. Ὅπως εἰς τὸ φυτό τὴν ἀνοιξι, ἐπαναστατοῦν μέσα της ὅλοι οἱ χυμοὶ τῆς ζωῆς γιὰ νὰ ξεσπάσουν σ' ἕνα μπουμποῦκι καὶ ν' ἀνθίσουν σ' ἕνα τριαντάφυλλο... Σὰν ὅλα τοῦ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, αἰσθάνονται τὴν ἐπίδρασι τῆς φύσεως τὴν ἀνοιξι, εἶται καὶ ἡ φτωχὴ ψυχὴ τῆς γυναίκος ζυγῆ καὶ δειλὰ τὰ μάτια της ἀνοίγει νὰ δῆ, νὰ ἀσθανθῆ τῆς οὐράνιες στιγμῆς τῆς ζωῆς... Ν' ἀγαπήσῃ!

Ἄλλοίμονον ὅμως ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, μέσα στὴν κοινωνικὴ συνείδησι ἔχει χάσει τὴν αἴγλη της. Λέν ἔχει βλέπετε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ τὸ θυμιάμυ της, εἶνε δούλη.

Ἄλλοίμονον ἀκόμη ἂν κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν περίοδον γιὰ τὴν γυναῖκα εἶτε καὶ ἄλλην ἀναγκασθῆ νὰ δεθῆ μὲ πέντε λόγια τοῦ παπᾶ μὲ τῆς συζυγικῆς ἀλλοσιδης καὶ καταδικασμένη πλέον σ' ὅλη της τὴν ζωὴν νὰ μὴν ἀναπνέῃ, νὰ μὴ βλέπῃ φῶς, ἤθελε τολμήσει, παρὰ τὰ λόγια τοῦ παπᾶ, παρὰ τὰ δεσιὰ τοῦ κοινωνικοῦ νόμου, νὰ διαθέσῃ τὴν πνοή της, τὸν ἑαυτὸ της! Ἡ ψυχὴ δὲν ὀργίζεται, ἰμνεῖ. Ἀδιάφορον ὅμως. Πόσοι δῆμοι—μὲ τὴν γλώσσά τους δὲν θὰ παρουσιασθοῦν ποῖος πρῶτος νὰ τραβήξῃ τὸ σχοινὶ γιὰ νὰ τὴν σύρῃ ἀπὸ τὸ ὕψος της καὶ τὴν κατακυλίσῃ στὴν λάσπη τῶν βδελυρῶν κατηγοριῶν!

Ἡ γυναικεία ψυχὴ, σύμφωνα μὲ τοὺς κοινωνικοὺς θεσμοὺς πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν δύναμι νὰ ἐξουδετερώῃ τὴν δύναμι τῆς φύσεως! Ὁφείλει νὰ συντρίβῃ τὸν ἑαυτὸ της κάτω ἀπὸ τὴν λαίμητρο τοῦ κοινωνικοῦ νόμου, πρέπει νὰ εἶνε πεθαμμένη ζωντανή.

Εἶμαι βεβαία πῶς ὁ Χριστὸς θὰ εἶχε γιὰ τῆς τέτοιες ψυχῆς μιὰ θέσι στὰ πόδιά του, ἡ κοινωνία ὅμως θὰ ἔστανε τὸ ὑψηλότερον ἰκρίωμα καὶ ὁ νόμος θὰ τραβοῦσε τὸ σχοινί. Ἐγὼ ἐπὶ ἀπὸ τὸν θιαυμασμό μου θὰ εἶχα καὶ τὴν εὐχὴν ὅταν τέτοιες ψυχῆς ἔχουν ἕνα ὄρισμένο ὄνειρο τὸ ὄνειρο αὐτὸ νὰ ἔχῃ καὶ ζύτην τὴν πραγματοποιήσῃ.

René

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς μακαρονοφάγον

Ὅταν σὲ βλέπω φορτωμένο νὰ περᾶς
μὲ μακαρόνια ποῦ καταβροχθίζεις μῦθοι,
γίνομαι ἐδῶς Μασίστας—Ἄδρακτᾶς
καὶ νὰ φωνάξω μοῦρχεται τῆς γειτονιάς
—Νά, κ' ἔρα; μίκαυ -ῶος.

Χρ. "Εἰπ.